

הפסוף של כלם ותסויום של כלם - (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בפרק אשר אמרתי לך לא מסיר עוד לראותה וחתמפרתם שם לאייביך לעבדים ולשפחות ולאין קינה. פאן הבטחות ונוחות ונוחות, השheid הקדוש ברוך הוא לעשוות לישראלי בסוף הימים. והשיבך ה' מצרים באניות - ההבטחה לשוב ולעשות נסائم ואותות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים בימים הראשונים, כמו שנאמר (micah ז ט) כי מי צאתי מארץ

מצרים אראו נפלאות. באניות - פאן הוא, כמו שאמרתי, שאתה דורש בעניות, שתבללה הפרוטה מן הפיס. אבל עתידים כל בני הולמים לבוא על יישראלי על ספינות הים, ויחשבו להשמיד אותם מן הולמים, וכולם יטבעו בתוך הים, כמו שעשה

בימים הראשונים. שם היא שמחה גדולה. כתוב פאן באניות, וכותב שם (ישעה מג יד) באניות רנטם. מה

ראות רנטם. מה להלן רנה -

אף פאן רנה.
בדרך אשר אמרתי לך. מיום שגברא הולמים לא גלה הקדוש ברוך הוא את גבורתו להרotta בעולם ושבעת רצון, אלא באותה דרך. כי פאשר ראותם את מצרים באוטו דרך, ובאותו גון יעשה לך.

שערי לאחר מלל שאור האדרדים יתבוננו על ישראל, ויחשבוישראל, שזמנן היה יאבדו, והם מכורים ליריביהם. זהו שכתוב (דברים כח) וחתמפרתם שם. לא כתוב ונמפרתם, אלא והמתפרתם, בלביבכם מהשבו שאטם מכורים, ואין זה כן, שהרי כתוב ואין קינה, ואין מי שיכول לשולט עליהם.

ובכל זה לסוף הימים, והפל פלו בתשובה, והפל נסתר, פפתחות שם כת' למען תשכilio את כל

סופה דכוילהון וסויומא דיליהון, והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראותה וחתמפרתם שם לאייביך לעבדים ולשפחות ואין קינה. הכא הבטחות ונוחות, הוזמין קידשא בריך הוא למعبد לישראל בסוף יומייא. והשיבך ה' מצרים באניות, אבטחו תא לאtabא ולמייעבד נסין ואתין בעבד קידשא בריך הוא במצרים, ביוםין קדמאין. כמה דעת אמר (micah ז ט) כי מי

אתך מארץ מצרים אראו נפלאות.

באניות, הכא איהו, כמה דאמרת, דעתך דריש בעניות, שתקלה פרויטה מן הפיס. אבל, זמיגין כל בני עולם למתי עלייהו דישראל על ספינון דימא, ויחשבון לשיצאה לוון מן עולם, וכלחו טביעין גו ימא, כמה בעבד ביוםין קדמאין.

ויתמן איהו חודה סגיהה. כתיב הכא באניות, וכתיב חתם (ישעה מג יד) באניות רנטם. מה להלן רנה אף פאן רנה.

בדרך אשר אמרתי לך. מן יומא דעתברי עולם, לא גלי גבורהיה קידשא בריך הוא לאתחזאה בעולם, ושבעתא דרעותא, אלא בההוא דרך. כי כאשר ראותם את מצרים, באותו הדרך, ובההוא גוונא יעביד לך. דהא לבתר מבל שאר סטרין יתפנשין עלייהו דישראל, ויחשבון ישראל, דזמנא דא יתאבדין, ואיןין זביגין לבעל דבביהון, הרא הוא דכתיב, וחתמפרתם שם, ונמפרתם לא כתיב, אלא וחתמפרתם, בלביבכם תהשبون דעתון זביגין, ולאו הכא, הכא ואין קינה כתיב, וליית מאן דיכיל לשلتה עלייהו.

ובכל דא, לסוף יומייא. ותלייה כולה בתויובתא.